

Roman

Naročnina: 1 mesec 8 Din,
1/2 leta 20 Din, 1/2 leta 40 Din,
vse leto 80 Din. — Račun
poštne hranilnice v Ljubljani
štev. 15.393. — Dopisi: „Ro-
man“, Ljubljana, Breg 10-12

Tednik za vse / Izhaja ob sobotah / Ljubljana, 31. V. 1930 Leto II. - Štev. 22

SIROTA Z MILIJONI

Roman v 4 knjigah

Francoški napisal Jules Mary. Poslovenil B. R.

Prva knjiga

LJUBEZEN IN DENAR

Prejšnja vsebina

Markiju Norbertu d'Argentalu, ki je z ženskami in kvartami pognal vse svoje imetje, se na dan dražbe njegovega gradu ponudi neki Roquin, da mu preskrbi 50 milijonov frankov, ako se oženi z delavčevo hčerjo Alice, ki je dedinja stomilijonske zapuščine, ne da bi sama kaj vedela o tem. Stvar je nerodna samo v toliko, ker je dedičem na sledu tudi neki skrivnostni Indijec, ki misli pošteno in je zato Roquinu opasen nasprotnik. Roquin je k temu Indijcu vtihotapil svojega zaupnika Laguyano, katerega je pa Indijec izpregledal, ko ga je hotel okraštiti. Vtisnil mu je na hrbet roke neizbrisno besedo „Tat“ in ga pognal.

Marki poišče lepo Alice in se seznanil z njo. Toda pri tem zve, da je deklica srce že oddala; mlademu Valentinu, študentu tehniške, ki takisto ne ve, da je njegova izvoljenka milijonarka. Norbert pové to Roquinu, ki ga potolaži: če Alice izlepa ne pristane na poroko z njim, pojde pač izgrda. Na Aličin rojstni dan nestane starega Bertara, njenega očeta; ko gre Alice, ki o tem še nič ne ve, nakupovat za večerjo, jo srečata dva neznanca, ki ji povesta, da se je njen oče v tovarni ponesrečil. Nič hudega ne sluteč, gre Alice z njima.

V tem se stari Bertara vrne; tudi njega sta dobila dva neznanca in ga upijanila. Prišedši domov najde v stanovanju markija Norberta, ki ga skuša potolažiti zaradi izginutja Alice.

„Ne,“ je odkimal marki, „ugrabili so jo!“

„Ugrabili? Zakaj? Ali je moči ugrabiti dekle sredi Pariza, kjer mrgoli stražnikov? Ali se ni branila in vpila na pomoč?“

„V Parizu je vse mogoče,“ je suho odvrnil marki. „Pariz je mesto čudežev in neverjetnosti...“

Bertara se ni dal potolažiti.

„Kaj bo z njo?“ je neprestano vzdihoval.

„Kaj bo z njo?“

„Ne vem,“ je odvrnil Norbert. „Ljubim jo in zato jo hočem poiskati in vam jo vrniti. A

dokler je ne najdem, boste morali paziti, da ne napravite kakšne neumnosti. Poslušajte, kaj vam rečem...“

„Ubogal vas bom, gospod Norbert.“

„Sovražnike imate,“ je tehtno povzel marki.

„Sovražnike, ki jim boste težko kos. Mimo tega je vaša hči lepa, tako lepa, da ne more iti čez ulico, ne da bi zbudila pozornosti in poželjenja moških, ki jo vidijo. Prepričan sem, da je postala žrtev svoje lepote. Ugrabil jo je nekdo, ki mora biti tako mogočen, da se bo lahko skrivaval pred očmi pravice.“

„Pritožim se na policijo,“ je vzkliknil starec.

„Ne bi pomagalo,“ je odvrnil Norbert. „Vaš nasprotnik je brez dvoma varen pred vsakim zasledovanjem. Bogve kaj vam napravi, če boste preglasni. Najbolje bo, če izginete tudi vi, potem se bo sam izdal. Takrat pa — gorje mu!“

„Razumem, razumem — samo kdaj bo to?“

„Kmalu! Mislil bo, da ne dvomite o pristnosti Aličinega pisma. Ko bo videl, da ga nihče ne zasleduje, bo postal drznejši, in tedaj ga zgrabim za vrat.“

Ta načrt je bil tako zvit in hkrati preprost, da se je Bertara potolažil.

„Da, da, tako bo najbolje. Izginil bom brez sledu od tod, med tem pa vi poiščete Alice.“

„Tako je, gospod Bertara,“ je pritrnil marki.

„Iskal jo bom in najdem jo, kolnem se vam pri njej, ki mi je najdražja na svetu.“

„Hvala vam, gospod Norbert,“ je zajechal starec. „Nikogar nimam več na svetu razen vas. Nebo samo je bilo tako dobro, da mi je poslalo vas v pomoč in tolažbo. O, zakaj vas je takrat odbila! Da ni tega storila, ne bi danes vzdihovala med tuji...“

Norbert se je pogladil po bradi, da skrije porogljivi nasmešek, ki mu je skrivil ustnice.

„Da, če me takrat ne bi bila odbila...“

Starec ga je pograbil za roko in mu jo stisnil.

„Tako mi je draga,“ je žalostno rekel, „umrl bi, če se ne vrne...“

Nihče ne ve

kako veliki so troški za izdajanje takega lista kakor je naš „Roman“.

Nihče ne vpraša

kako te troške krijemo in od kod nam sredstva. Od Vas, dragi naročniki, ki v redu plačujete naročnino. Če Vas ne bi bilo, ne bi bilo „Romana“.

Zato

vi vsi, ki ste z naročnino v zaostanku, z odločno gesto zbršite svoj dolg, da čim bolj dvignete Vaš in naš „Roman“. Te dni dobite položnico z navedbo vsote, ki nam jo še dolgujete do konca junija. Izpolnite jo in nakažite zaostanek, da se Vam prihodnji mesec v začetku novega četrtletja preveč ne nabere.

Oboževal je svojo hčer — saj se je rodila takrat, ko se že davno ni več nadejal očetovske sreče in njegova žena je dala življenje zanjo.

„Svetoval bi vam, gospod Bertara,“ je povzel marki, „da svojo namero čim prej izvedete, dokler ne bo prepozno.“

„Kam naj se dam,“ je obupano vzkliknil starec. „Saj vidite, da sem brez moči in brez sredstev. Ali me hočete zapustiti?“

„Ne, ne,“ ga je skušal marki pomiriti, „ne zapustim vas, dokler ne vidim, da ste na varnem. Skrijem vas tako dobro, da vas nihče ne najde. Idiva!“

Vzel ga je pod roko in ga odvedel po stopnicah. Starec je bil tako slaboten, da se je moral opreti nanj.

Spodaj pred hišo je marki pomignil šoferju in mu šepnil na uho:

„Na lyonsko postajo!“

Prav tisto uro, ko sta se marki in Bertara umaknila iz Pariza, sta Siméon in Chilpéric stopila v neko hišo na poti v Bois de Boulogne.¹⁾

¹⁾ izg. boá d bulónj (Bulonjski gozd, park v Parizu).

Kdor je hodil mimo nje, gotovo ni mislil, da je ta stara, zapuščena graščina polna razkošja in bogastva. A zdaj ni časa, da bi popisovali ves sijaj in pravljичno lepoto Muradove palače — on je namreč stanoval v njej. O priliki se na to še povrnemo.

Siméon in Chilpéric nista bila tujca v tej hiši, kajti vsi služabniki v pisanih orijentalških oblekah so se jima umikali in ju spoštljivo pozdravljali.

V majhnem salonu sta počakala in potrkala na sosednja vrata, ki so vodila v Muradovo spalnico. Tedaj se je prikazal mlad Armenec, Muradov osebni tajnik Azep.

„Ali gospod že spi?“ je vprašal Chilpéric. „Javite mu, da želiva nemudoma z njim govoriti.“

„Gospod čita. Takoj ga obvestim,“ je pokorno odgovoril tajnik in izginil.

Kmalu se je vrnil. „Gospod prosi, da vstopita.“

Odprl je vrata in odvedel detektiva k Muradu.

V kotu sobe, zraven mizice, kjer sta goreli dve razkošni svetiljki, je ležal na nizkem divanu v blazinah Indijec Murad. Ko je zagledal Siméona in Chilpérica, je hitro vstal in jima stopil naproti.

Murad je bil mož pet in dvajsetih let, velik in stasit. Imel je zanimiv, lep obraz. Najbolj mikavne pa so bile njegove mehke črne oči, ki so se tako čudno lesketale v soju luči. Samo črni brki so izdajali njegovo orijentalško pokolenje, sicer pa ni bilo na njem ničesar, kar bi kazalo, da ni bil rojen v Parizu. Tudi oblečen je bil evropski.

„Ali sta odkrila dediče?“ ju je hlastno vprašal.

„Da,“ je pritrdil Chilpéric. „A to še ni vse...“

V kratkih besedah je razložil, kaj sta čez dan doživela. Povedal je, kako sta zasledovala Laguyana in bila slučajno svedoka ugrabljenja nekega dekleta. In kako sta potem na podlagi zagonetnega pisma odkrila sorodnike umrlega bogataša Bertare.

„Ugrabljeno dekletje je hči Bertarovega brata,“ je sklenil Chilpéric. „Ni težko uganiti, da je še nekdo, ki ga ne poznamo, informiran o velikanski dedščini, in da se je hoče polastiti. Zdaj nas čaka boj, boj z neznanim nasprotnikom.“

Murad je napeto poslušal. Ko je Chilpéric končal, so se mu zasvetile oči.

„Nekoč je Bertara rešil v Carigradu čast in življenje mojega očeta,“ je rekel. „Ko je umiral, me je poklical k sebi in sem mu moral obljubiti, da poiščem njegove soradnike in jim izročim dedščino, če tudi me stane življenje. Prisegel sem, da izpolnim njegovo naročilo. Moja čast bo oskrunjena, če besedo prelomim.“

„Čujta,“ je povzel čez čas. „Obljubil sem vama po petdeset tisoč frankov, če mi zvesto služita. Zdaj vama rečem: sto tisoč frankov dobi vsakteri, če mi pomagata prisego izpolniti.“

Detektiva sta se spogledala.

„Naši nasprotniki so brez dvoma zelo bogati,“ je nadaljeval Murad, „in ne bodo štedili z denarjem. Tudi jaz ne bom — vzemita iz moje blagajne kolikor hočeta. Če bosta kdaj v nevarnosti, vama bom zvest zaveznik. Ljudje, ki se bomo z njimi borili, so zločinci! Njihovih zločinov pa ne smemo kaznovati in preprečevati z novimi zločini. Toda ko jih dobimo v roke, ko bodo cepetali v naših mrežah... takrat...“

„Velja!“ je vzkliknil Siméon in si pomel roke.

„Velja!“ je rekel Chilpéric in zaškrtal z zobmi.

„Bog, ki je velik, nas bo čuval!“ je končal Murad in sklenil roke na prsih.

Deveto poglavje

UJETNICA

Nekaj dni po teh dogodkih, ki so šele nekak uvod v našo povest, se je Norbertov avto ustavil pred hišo v isti ulici, kjer je stala Muradova palača. Marki je bil zelo elegantno oblečen in njegov obraz je bil resen.

Hiša, ki se je pred njo ustavil, je bila nova, komaj dozidana. Videti je bilo, da so skoro vsa stanovanja prazna. Samo v četrtem nadstropju je moral nekdo stanovati, ker so bila okna zastrta z zavesami.

Norbert je bil čudno razburjen. Odprl je hišna vrata in stekel po stopnicah v četrto nadstropje.

Potrkal je. Laguyane mu je odprl vrata in jih za njim skrbno zaklenil.

„Ali je spala?“ je vprašal marki.

„Ne!“

„Ali je kaj jedla?“

„Že tri dni se ni dotaknila jedi.“

— — — — —
Gotovo ste pogodili, da sta govorila o Alici, ki je bila zaprta v tej hiši.

Ko je na svoj rojstni dan srečala Laguyana in Louffarda, ki sta ji prinesla žalostno vest, da se je njen oče ponesrečil, ni niti za trenutek pomislila, da bi ta vest utegnila biti samo pretveza, da jo zvačita s seboj. Pantin ni bil daleč. Ko pa se avto le ni hotel ustaviti, jo je objel strah. Laguyane ji je položil svojo težko roko na ramo in ji posmehljivo dejal:

„Zdaj te imamo, tičica.“

Tedaj je vedela, kaj ji grozi. Hotela je zavpiti na pomoč, toda zločinec ji je zamašil usta. Čutila je, kako ji je železna roka stisnila zapestje, potem pa je vse izginilo v megli. Alice se je onesvestila.

Kmalu nato je avto obstal. Laguyane je odnesel Alice po stopnicah v četrto nadstropje in vrata za seboj zaklenil.

Na ulici in v hiši ni bilo nikogar, ki bi bil priča tega dogodka.

Ko se je Alice prebudila iz nezavesti, je videla, da je v sobi, ki je ni poznala. Majhna miza, nekaj stolov, umivalnik in postelja — to je bilo vse, kar je Alice odkrila v sobi.

Počasi se je spomnila vseh dogodkov večerajšnjega dne in groza jo je stresla.

„Kje sem?... Kaj se godi z menoj?“ se je vpraševala, toda odgovora ni vedela. Tako čudno, nerazumljivo se ji je vse zdelo, da je večkrat pomislila, ali ne sanja.

Dvoje vrat je vodilo iz sobe. Jela je z vso silo razbijati zdaj po teh zdaj po onih, da so ji roke krvavele. Nihče ji ne bi prisodil toliko moči. Nenadoma so se oboja vrata odprla in vstopila sta Laguyane in Louffard.

Z vso močjo, ki ji jo je dajal obup, se je vrgla na Louffarda in ga zgrabila za vrat.

„Pustite me odtod!“ je zavpila. „S kakšno pravico ste me zaprli? Kaj sem vam storila?“

Louffard se je je komaj ubranil. „Kakšne pesti!“ je vzkliknil, ko je prišel do sape. „Ali vas bo res treba zvezati?“

Alice se je s težavo pomirila.

„Povejte, česa želite od mene?“

„Kmalu boste zvedeli, a ne od naju. Midva sva samo poslušno orodje v rokah močnejšega.“

Jokala je in prosila, a zločinca ni mogla pripraviti do besede. Laguyane je odšel in se čez nekaj časa vrnil s suodelico kave, toda Alice se je ni dotaknila.

Opoldne ji je spet prinesel obilno kosilo, toda moral ga je odnesti nazaj. Alice je popila samo kozarec vode.

Sedela je na postelji in strmelala pred se. Tako jo je našel Laguyane zvečer in drugo jutro.

„Dekler mi ne poveste, kaj mislite z menoj, se ne dotaknem ničesar,“ je rekla trmasto, ko je Laguyane silil vanjo.

Zločinca pa je samo skomignil z rameni:

„Kakor hočete!“

Tretji dan je prišel Norbert.

Ponoči se je vrnil z Morvanskega gorovja, kamor je bil spravil starega Bertaro, in najprej obiskal Roquina, ki mu je povedal, kje najde Alice. Potem se je šel domov preobleči. Od tam je krenil v samotno hišo, kjer sta zločinca čuvala njegovo žrtev.

Potrkal je na vrata Aličine sobe in vstopil.

Alice je bila od glada in bdenja tako izmučena, da je sedé zaspala. Ko so ob Norbertovem prihodu zaškripala vrata, se je stresla in odprla oči. Spoznala ga je.

„Gospod Norbert... gospod Norbert! Vi mi povejte, kaj se godi z menoj!“

„Vse vam povem, gospodična Alice,“ je mrzlo odvrnil marki.

Ko je začula njegov glas, se je prestrašeno zdrznila. Grozna misel jo je obšla, tako grozna, da ji kar verjeti ni mogla.

„Ali ste me morda vi zaprli? Ali sta zločinca mar v vaši službi?“

„Da! Jaz sem vas zaprl. Laguyane in Loufard sta delala po mojem ukazu. Če sta se kaj pregrešila, samo povejte. Takoj ju naženem.“

Odložil je klobuk in palico. Sedel je na posteljo in neprestano gledal Alice, ki bi se bila najrajša vdrla v tla. Končno ji je bilo molka dovolj.

„Nesramnež!“ je vzkliknila.

„Poslušajte, Alice,“ jo je skušal marki pomiriti.

„Molčite!“

„Alice, ljubim vas, zato sem to storil.“

Toda Alice je bila preveč razdražena, da bi ga poslušala. Zacepetala je z nogo in se obrnila stran.

„Sovražim vas! Sovražila sem vas že prej, preden sem vedela, kakšen človek ste. Kako prav sem imela, ko sem svarila očeta!“

„Rajši bi ga bili ubogali,“ je odvrnil marki. „Marsikaj bi vam bilo prihranjenega. Sicer pa, postanite moja žena in še danes boste prosti!“

Alice se je porogljivo zasmejala.

„Vaša žena! Ha, ha! Rajši pojdem v smrt! Nikdar ne bom vaša žena!“

„Le ne preneglo!“ je mirno odvrnil marki. Nato je pa skoro plaho povzel.

„Zakaj me ne ljubite? Kaj vas odbija? Tako mladi ste in ne veste še, kaj je življenje. Pozabite Valentina. Saj vam ne more ničesa dati. Samo pomanjkanje boste trpeli.“

„Rada ga imam,“ je odgovorila Alice. „Tudi brez bogastva more biti človek srečen.“

„Marnje, same marnje,“ se je nasmehnil marki. „Pomislite Alice, da boste pri meni imeli vsega dovolj! Če postanete moja žena, vas bodo vsi zavidali.“

„Res? Kaj pa ste prav za prav?“

„Marki d'Argental. Moj rod je eden najstarejših v Franciji.“

„Svojim prednikom ne delate posebne časti, gospod marki. Zakaj ste se skrivali pod tujim imenom?“

„Ker sem vas ljubil!“

„In zato se niste strašili zločina?“

„Ne! Hotel sem vas imeti in zdaj vas imam!“

„Nimate me še, gospod marki,“ je rekla uporno, toda ta upornost ni prišla iz srca. Svojo vlogo je igrala tako dobro, da je Norbert dolgo mislil, da se ga res ne boji. Nenadoma pa so ji pošle moči. Zgrudila se je na stol in zajokala.

„Zakaj ste izbrali ravno mene? Tako sem bila srečna, ko se nihče ni zame brigal. Zakaj skušate zbuditi v meni željo po bogastvu in slavi? Pustite me — saj imate toliko drugih, ki so lepše od mene in pametnejše. Idite in pozabite me!“

V njenih očeh so se lesketale solze. Tako lepa je bila v svoji žalosti, da se Norbert ni mogel več premagati. Stopil je k njej, jo objel in pritisnil k sebi.

„Kako si lepa! Kako te ljubim!“ — je rekel z drhtečim glasom in jo hotel poljubiti. Tedaj se pa je Alice zavedla, iztrgala se mu je in ga udarila v obraz.

„Lopov!“

„Da, lopov,“ se je trpko nasmehnil marki, „lopov sem, ker te hočem dobiti s silo! Zakaj se mi upiraš? Zali me kolikor te je volja, toda moja moraš biti!“

„Lopov... lopov,“ je ponavljal kakor v vročici. „Se več sem, da boš vedela. Poslušaj! Berač sem, ki živi od milosti drugih. Zato sem si vzel tebe, ki si bogata!“

„Bogata?“

„Da, bogata. Tvoj oče je dedič ogromnega premoženja, ki mu ga je zapustil brat. Ali ne veš, da je imel brata v Ameriki?“

„Vem.“

„Ko je umrl, ni vedel, kje biva njegova rod-bina. Jaz sem to zvedel. Ali hočeš, da ti povem še več?“

Alice je molčala.

„Sto milijonov vas čaka, Alice! Zato mcrate biti moja žena!“

„Nikdar! Dovolj prijateljev imam, da me bodo branili.“

„Prijateljev? Morda Valentina? Ali pa očeta?“ se je nasmehnil marki. „Sicer pa oče sploh ne šteje. V mojih rokah je!“

„V vaših rokah?“ se je zgrozila Alice. „Kaj mu hočete?“

„Videli boste. Za zdaj ga imam za talca.“

Alice je obupno sklenila roke.

„Prekleti denar... Prekleti denar! Vzemite ga, marki,“ je bruhnilo iz nje. „Dam vam ga, da rešim očeta in sebe. Idite z njim, kamor hočete, vse vam odpustim.“

„Prepozno, Alice“, je vzkliknil marki, „pred nekaj dnevi bi bil denar vzel in šel. Zdaj pa te ljubim!“

Po teh besedah je odšel.

Deseto poglavje

PO SKRITIH POTIH

Med tem ko je Alice odrezana od sveta vzdihovala, so jo naši znanci Valentin, Trompetel in Trutat iskali po vsem mestu. Vsak dan so se dobili v Bertarovem stanovanju, toda nihče ni vedel nič novega.

Siméona in Chilpérica so srečali vsak dan, a tudi ona nista navzlic svoji spretnosti in iznajdljivosti ničesar odkrila.

Nekega dne pa je rekel Siméon:

„Alice je odvedel Laguyane. Če dobimo njega, smo dobri.“

Polinska

TVORNICA

ČIKORIJE

„Kakšen človek je to?“ je vprašal Valentin. „Orjak, šest čevljev visok in močan za tri. Ni jih mnogo v Parizu, ki bi mu bili podobni. Spoznali ga boste po kratko ostrizeni bradi, široko krajnem klobuku in — rokavicah.“

„Po rokavicah?“ se je začudil Valentin.

„Zmeraj nosi rokavice,“ je ponovil Siméon. „Ko je bil pri najinem gospodarju v službi, je nekoč skušal vlomiti v kaseto, polno draguljev. V kaseti skrita past ga je prijela in mu vtisnila na roko besedo ‚Tat‘.“

„Ali je ni mogel izbrisati?“ je vprašal Valentin.

„Ne,“ je odkimal Siméon. „Kvečjemu, če bi jo bil izžgal z vitrijolom, kar bi pa pustilo še več sledov. — Še nekaj vam povem. Ko sva bila še pri policiji, je imel Laguyane ljubico, ki so ji rekli ‚Češnja‘, ker je imela na licu veliko rdečo bradavico. Dognati morate, ali še hodi s tem dekletom. Samo bodite oprezni, da vas ne spelje na led, ker je zelo prebrisan.“

Potem so se razšli.

Zvečer je hodil Valentin sam po ulici Lafayette. Nenadoma je začutil, da se je nekdo zaletel vanj in ga skoro podrl. Začudeno je pogledal, komu se tako mudi. Takrat pa se je neznanec zadril nanj.

„Drugič bolje pazi, seme zeleno!“

Stala sta pod cestno svetiljko, ki je nezancu osvetlila obraz. Valentina je izpreletelo.

Mož, ki se je bil vanj zaletel, je bil velik in močan. Na glavi je imel črn klobuk, na roki pa — črne rokavice. Spomnil se je Siméonovih besed. Ali ga ne varajo oči? Te rokavice?

„O da bi bil pravi!“ je pobožno zamrmral in novo upanje je vstalo v njem.

Orjak je krenil hitrih korakov proti ulici La Villette.

Valentin ga ni izpustil iz oči. Neznanec je stopal tako hitro, da mu je Valentin komaj sledil.

Kadar se je obrnil, je Valentinu zastala kri — a ne od strahu. Bal se je le, da ga neznanec ne bi opazil in se mu izmuznil.

Ko je Laguyane — Valentin se ni motil — prišel do konca bulvara, je krenil v stransko ulico proti Saint Ouenskim vratom.

Bilo je ob enajstih ponoči.

Veliki črni oblaki, ki so zakrivali mesec, so se podili po nebu. Vse je kazalo na nevihto, ki se je čisto iznenada, kakor v tropičnih krajih, res razbesnela.

Laguyane se je čutil varnega.

Vihar je čedalje bolj razsajal in metal opeko s streh. Žolti plameni cestnih plinovk so fantastično plesali.

Laguyane je šel svojo pot in se za zasedovalca ni več menil. Krenil je mimo plinarne čez Neyski bulvar in se kmalu zagledal blizu Aubervillskih vrat.

Valentin se je bal, da ga ne izgubi izpred oči, ker je bilo tema kakor v rogu. Na vso srečo pa so se takrat oblaki za trenutek raztrgali in v mesečini je opazil Laguyana, ki je bil pravkar izginil v neki pritlični hiši ob cesti.

Skril se je pod bližnje drevo. Ko pa Laguyana le ni bilo nazaj, se je začel po vseh štirih plaziti proti hiši. Kolikor bolj se ji je bližal, toliko razločnejše je čul glasove, ki so mu prihajali na uho. Zdelo se mu je, da izvirajo iz dolgega rova pod zemljo.

„Čudno,“ si je rekel. Prisluhnil je k tlom in se prepričal, da ga uho ni varalo.

Malo na to je bil že pri hiši. Oknice so bile zaprte in nikjer ni bilo videti luči. Govorjenje pod zemljo pa je bilo tako razločno, da je razumel nekatere besede.

„Saj sem že nekajkrat hodil tod,“ se je čudil. „Seveda, mislil sem, da je hiša prazna.“

Rahlo je potrkal na vrata, ki se niso dala odpreti. Očividno so bila skrbno zaklenjena.

Sel je okrog hiše. Tudi zadaj so bila vrata in dvoje oken z velikimi železnimi križi. Ko se je enega lotil in ga skušal odpreti, pa se je zdajci zavrtel v tečajih in pokazala se je majhna odprtina, komaj tolikšna, da bi sprejela otroka.

Povedali smo že, da je bil Valentin zelo vitek, zato je lahko zlezal skozi okno in prišel v vežo, kjer pa je bilo tako tema, da ni ničesar videl. Prisluhnil je, nato pa je prižgal žepno svetiljko.

Odprl je vrata na desno in prišel v sobo, ki je bila prazna. Glasovi iz podzemeljskega hodnika pa so postajali še razločnejši.

Valentinu je bilo tesno pri srcu. Kaj ga čaka v tej čudni, zapuščeni hiši?

Pomudimo se še malo pri tej hiši, ki se slutiti ni dala, kaj skriva v sebi. Policija je bila prepričana, da nihče v njej ne stanuje, in se zanjo sploh ni brigala. Samo nekaj sumljivih lipov iz predmestja jo je poznalo pod imenom „Molčeči grob“. V njej je bila pivnica in tam je bilo tudi zatočišče najnevarnejših zločincev.

Sredi sobe je stala velika miza iz surovih desk. Za njo pa je sedela „Češnja“, Laguyanova ljubica.

Klet je bila polna ljudi, po večini pijanih. Kričali so, da bi mrliča prebudili. Dvakrat so se že zasvetili noži in tudi kri je tekla, a to je bilo v „Molčecem grobu“ nekaj vsakdanjega in „Češnji“ še na misel ni prišlo, da bi pretepače postavila na hladno.

Tu so se pripravljali zločini, tu so se kovali načrti, tu so se zbirale tolpe in odtod so se razkropile po Parizu, tu so tudi razdeljevali plen.

Med tem je Valentin prišel do loputnice, ki je zapirala vhod v klet. Prijel je za obroč, da bi jo dvignil, a se mu ni posrečilo. Vrata so bila trdno zaprta.

„Najbrž se odpirajo na poseben način,“ si je rekel. V tem pa je začul težke korake.

Zbal se je, da ga kdo ne zasači. Skočil je nazaj in se skrnil v kotu. Ko so koraki utihnili, je hitro zlezal skozi okno na prosto.

Med tem ko je bil v hiši, je nevihta ponehala in na zemljo je legla gosta megla. To mu je bilo po godu, ker se mu ni bilo treba skrivati. Možje, ki so bili v kleti, so se drug za drugim porazgubili. Nikjer ni bilo več čuti glasu.

Valentin je bil s svojim uspehom zadovoljen. Zdajci pa je kakor vkopan obstal. Pod nogami je opazil medel soj luči. Pokleknil je in pogledal, odkod prihaja svetloba, in od presečenca bi se bil skoro izdal: pred njim se je končaval skrivni hodnik, po katerem so zločinci pobegnili, če jim je prišla nepričakovano policija na vrat. Pokrit je bil z deskami, na njem pa je bilo nametano nekaj prsti in kamenja.

Razkopal je prst in zmetal kamenje na kup. Kmalu so samo še tri deske zakrivale izhod. Odmaknil jih je in pot mu je bila odprta.

Valentinu je srce divje razbijalo. Zavedal se je, da visi njegovo življenje na niti.

Vhod v rov je bil komaj tolikšen, da se je lahko splazil vanj. Nekaj časa je šel v tla, potem pa je zavil na levo in se končal pred veliko železno rešetko. Valentin se je spustil dol in le s težavo prilezel do konca. Dvakrat je moral odnehati, tako ga je utrudilo.

Opazil je, da se nahaja poleg velike kuhinje, ki je bila razsvetljena in prazna. V kotu je stala omara in postelja, njima nasproti pa vrata v pivnico. Bila so tako nizka, da bi se moral skloniti, če bi šel skozi nje.

Ko je nekaj časa gledal po kuhinji, so se vrata odprla in v sobo sta stopili dve osebi — Laguyane in „Češnja“.

Valentin se je stisnil v kot in prisluškoval njenemu razgovoru. Njegovo skrivališče je bilo tako blizu, da je razumel sleherno besedo.

Laguyane je bil videti zelo dobre volje. Sédel je za mizo in ukazal „Češnji“, naj prinese večerjo. Med tem pa ji je pripovedoval, kaj se je zgodilo, odkar se nista videla.

„Dekle smo spravili na varno,“ je začel.

„Ono z milijoni? Kje pa ste jo skrili?“

„Tam, kjer je ne bo nihče iskal. Na poti v Bois de Boulogne za Muradovo palačo.“

„Češnja“ se je zasmejala. „Tik levovega brloga... lev pa jo bo iskal drugje, ha, ha!“

„Gospod je pa tič... in kraljevsko plačuje.“

„Koliko ti je dal?“

„Pomisli — pet tisoč! Dobro jih skrij, da jih nihče ne izvoha.“

„Češnja“ je hlastno vzela denar.

„Brez skrbi bodi, v mojem skrivališču je na varnem.“

Stopila je k vratom in vzdignila prag. Pod njim se je prikazala majhna odprtina z zra-

lom, kamor je hotela skriti denar. Zdajci pa je vzkriknila.

„Kaj je?“ se je preplašeno oglasil Laguyane.

„Nekdo prisluškuje!“

Laguyane je šel za njenim pogledom in opazil v zrcalu Valentinov obraz.

Strašno je zaklel in potegnil nož izza pasu.

„Ta mi ne uide živ.“

„Češnja“ pa ga je prišla za rokav. Potegnila ga je s seboj v kot in mu jela nekaj šepetati. Ko je nehala, sta se oba zasmejala, a v tem smehu je bilo nekaj tako strašnega, da se je Valentin zgrozil.

Laguyane je odšel iz kuhinje. V treh skokih je bil pri vhodu v rov. Tiho je položil deske na staro mesto in naložil nanje toliko kamenja in prsti, da je nastala visoka gomila. Na vrh pa je zavalil še velik kamen.

Valentin je vedel, da sta ga Laguyane in „Češnja“ odkrila. Prepričan je bil, da ga bo zločinec čakal z nožem pri vhodu. Kako pa se je začudil, ko ga je zdajci spet zagledal v kuhinji. Mladi mož se je jel plaziti nazaj, premišljajoč o Laguyanovih besedah. Bil je popolnoma prepričan, da sta govorila o Alici, čudno se mu je le zdelo, da sta jo imenovala dekle z milijoni.

Kmalu je prilezel do mesta, kjer je rov zavel navzgor.

„Hvala Bogu,“ se je že oddahnil. Prezgodaj; tisti mah ga je obšla smrtna groza in lasje so se mu naježili.

Rov je bil zadelan!

H. Kafka:

Izpremema

Dva mlada človeka, ki sta se ljubila, sta šla čez most.

„Ljubim te,“ ji je rekel on. „Rad bi ti dokazal svojo ljubezen. Zapovej mi kaj! Zapovej mi, naj skočim z mostu v reko.“

„O, ne,“ mu je odgovorila. „Tega ti ne zapovem. Bojim se.“

„Česa se bojiš?“

„Bojim se, da bi mogel res skočiti.“

— — — — —
Minili sta dve leti in spet sta stala na mostu čez reko.

„Ali še pomniš?“ ji je rekel on.

„Danes ti spet ne bi zapovedala,“ je odgovorila ona. „Bojim se.“

„Česa se bojiš?“

„Bojim se, da ne bi mogel skočiti.“

Za slabo voljo

Student je padel pri izpitu in je hotel svoje starše kar se da obzirno na to pripraviti in je domov brzojavil:

izpit sijajno prestal profesorji navdušeni žele da ga na vsak način v juliju ponovim.

Oče: „Mihec, ali hočeš videli novo sestrico, ki ti jo je štokljka prinesla?“ Sinček: „Ne, oče — rajši bi videl štokljko.“

Gospodar služkinji: „Kakšen trušč delajo spet ti rokodelci nad nami! Stopite gor in vprašajte, ali niso morda zblazneli.“ Služkinja: „Ali naj počakam na odgovor?“

Clara Bow je zelo gostoljubna igralka. Toda pogosto se zgodi, da ostanejo njeni prijatelji in prijateljice delj, kakor ji je ljubo. Zato visi zadnje čase na njenih hišnih vratih listič z napisom: „Gospodo, ki so povabljeni za soboto do ponedeljka, naprošam, da ne ostanejo čez sredo.“

V hollywoodski šoli vpraša učitelj, kakšna ptica je papiga. „Papiga,“ odgovori sin filmskega igralca. „papiga je kanarček, ki poje v zvočnem filmu.“

Cestni pometač: „Kaj vruga toliko pišejo o bacilih v prahu in blatu! Že petdeset let pometam ljubljanske ceste, pa do zdaj nisem še videl nobenega bacila!“

Mlad gost se v gostilni pritožuje nad trdim zrezkom. „Dragi gospod,“ mu odvrne krčmar, „menda me vendar ne boste učili, kako naj delam zrezke — pekel sem jih že, ko vas še na svetu ni bilo!“ „To vam rad verjamem — a zakaj jih šele zdaj servirate?“

Dragoslav Porenta pride sedmič po vrsti v isti kino, kjer predvajajo film „Razparana srca“. Ravnatelj kina je prijetno presenečen: „Kakor vidim, gospod Porenta, vam ta film zelo ugaja?“ „Kaj še,“ odvrne Porenta, „toda deklica, ki igra v glavni vlogi, ima telese in nožice — uf! — in potlej, ko se hoče vreči v vodo — in ko privzdigne srajco in se hoče sleči do nagega, tedaj se vselej prikaže stražnik z besedami: ‚Kopanje prepovedano! — vruga, ali ima ta stražnik zmerom službo?‘“

Honoré de Balzac je nekoč svojega slugo dobil na laži in mu je takoj napravil pridigo o tem, da je laž smrtni greh. „Človeka je nedostojno,“ je sklenil svoj dolgi govor, „da bi svojega bližnjega z lažjo zapeljeval v zмотo.“ „Zakaj pa mi potem, kadar pride sodni izvrševalec rubit, vselej rečete, naj mu povem, da vas ni doma?“ je odgovoril sluga. „Sodni izvrševalci, prijateljček,“ ga je poučil gospodar z glasom polnega prepričanja, „pač niso naši bližnji!“

„Čuden red v tem hotelu! He, sluga, kaj je to? Pred mojimi vrati je en rjav in en rumen čevlji!“ — „Čudno, gospod! Vi ste že drugi, ki mi to poveste!“

Naiven diletant vpraša pesnika Francesca Pastouchija: „Kaj ne, dobre pesmi je težko pisati?“ „Ne,“ odvrne pesnik, „ali je prav lahko ali pa čisto nemogoče.“

Slikar Bernardino Palazzi, vljuden, a zelo raztresen človek, sreča na beneški razstavi damo, ki jo je pred leti portretiral. Palazzi se ne spomni, da ji je nekaj mesecev tega umrl mož. „Še zmerom tako lepi, milostljiva,“ jo pozdravi Bernardino. „In vaša hčerka, še zmerom tako majhna? In vaš mož — tisti trenutek vidi, da je gospa v žalnem, in se spomni, da je čital o moževi smrti — in vaš mož, še zmerom mrtev?“

Mark Twain, ki pri učenju ni bil ravno med najpridnejšimi, pride iz šole in pripoveduje očetu: „Papa, ali mi daš srebrnjak, danes sem bil edini v vsem razredu, ki sem znal odgovoriti na učiteljevo vprašanje.“ — Oče mu dá novce: „Nu, kaj pa te je vprašal?“ Mladi Twain odgovori: „Učitelj je vprašal, kdo ni napravil naloge.“

Ko je Maksimu Gorkemu umrl oče, ga je vzel k sebi njegov ded, ki ga je vzgojil strogo po verskih načelih. Nekega dne je rekel ded svojemu vnuku: „Bojim se, Aleksej Maksimovič, da se v nebesih ne bova videla.“ Mladi Gorki ga je sočutno pogledal in vprašal: „Ali si tako hudo grešil?“

Francoski kralj Ludvik XI. je vprašal kuharčka, ki ga ni poznal, od kod je. „Iz Berryja sem, inre mi je Štefan, učim se za kuharja in zaslužim prav toliko kakor kralj.“ „Koliko pa zasluži kralj?“ „Toliko kolikor potrebuje.“ Ludvik ga je vzel za svojega komornika.

Rimski cesar Avgust je vprašal nekega mladeniča, ki mu je bil zelo podoben, ali ni bila njegova mati morda kdaj v Rimu. „Ne!“ je odgovoril mladenič, „pač na moj oče.“

Nedeljski rodbinski izlet.

T · I · G · E · R

N A P I S A L M A X B R A N D

Sedemnajsto poglavje

SVARILO

V svoji sobi je dobil Sanforda, ki je vneto pospravljajl njune stvari in se pripravljajl za odhod. Ko je Jack odprl vrata, se je strežaj zdrznil in obraz mu je postal pepelnato bled.

„Vi, gospod!“ se je oddahnil.

„Koga pa ste pričakovali?“

„O —“

„Kaj naj bo to pospravljajnje, Sanford?“

„Gospod, čas je, da odideval!“

„Hudiča, pa ne čas!“ Stopil je k strežaju in ga obrnil, da je svetloba padla na njegov obraz, in tedaj je zagledal cd groze razširjene zrenice. „Človek, saj ste od strahu nori! Kaj se je pa zgodilo?“

„O, gospod, nekaj, da ne smeva niti en dan več ostati.“

„Glej nol!“

„Nevarnost, gospod, ki ji ni moči ubežati!“

„Hm! Kaj vraga naj to bo? Ali je prišel nov Larry Boynton? Ali pa še en Gonzales in Hagen?“

„Gonzales? Hagen?“ je ponovil Sanford s prezirljivim glasom, kakor bi mu bilo zamalo vreči tucat takih ljudi skozi okno.

Jack je prisedel in si zapalil cigareto. Skozi dim je opazoval strežajev obraz.

„Stvar postaja zanimiva. Tedaj kaj se je zgodilo?“

Sanford se je boječe ozrl skozi okno v temo in potem sumljivo pogledal proti vratom. Stopil je k oknu in spustil zastor. Nato je stopil čisto k Jacku in zašepetal: „Pavijan je tu!“

„Ne govorite vendar tako, človek božji,“ se je hotel zasmejati Jack. „Na vse zadnje bo res tudi mene groza. Kdo je ta Pavijan? Sedite lepo mirno in si prižgite cigareto, da se malo pomirite.“

Sanford je prijel cigareto s tako nervoznimi rokami, da jo je komaj obdržal v rokah. Še preden si jo je prižgal, ga je neki šum, ki ga Jack vobče ni slišal, vrgel pokonci. Ječé se je spustil nazaj na stol in ko si je srečno zapalil cigareto, je nekajkrat hlastno potegnil. Potlej je primaknil svb j stol čisto k Jacku.

„Peklenšček!“ je komaj izdavalil. „Evo, to je Pavijan.“

„In kaj ima z nama?“

„Vse! On je tisti, ki je naščuval Gonzalesa in Hagna in vse druge.“

„Tako? Tedaj je poglavar te tolpe?“

„Da.“

„A kaj naj ima proti meni?“

„Ne vem. Ni ga človeka, ki bi znal čitati misli tega satana. Toda pravijo, da se mu nebena stvar trikrat ne izjalovi. Dvakrat se mu je ponesrečilo, v tretje se mu ne bo.“

„Kako veste, da je on po sredi?“

„Ko ste izginili iz pivnice, se je Hagen spet vrnil. Bil je čisto zbeگان. Ko vas ni nikjer videl, je prišel k meni in mi zadal vsa mogoča vprašajnja, da vidi, ali sem vam res prijatelj; in potlej mi je rekel, da je taka Pavijanova zapoved, da morate do jutri zjutraj izginiti iz tangla.“

„Tako? Saj to so lepe novice!“

Sanford se je zrušil na stol, bil je ves siv in star.

„Gospod, zaupajte mi!“

„Saj vam, Sanford, prav zelo celo; toda ta Pavijan vam je šel na živce.“

„Idite na policijo in vprašajjte, kaj tam vedo o Pavijanu. Ni treba verjeti mojim besedam; oni naj vam povedo, kako tega hudiča že leia zasledujejo po vsem svetu, ne da bi se jim bilo kdaj posrečilo dobiti ga v roke. Šele nedavno tega so mu bili tik za petami; toda ko so ga že malone imeli, je zdajci nestalo slehernega sledu — niti najmanjšega glasu ni bilo mahoma več o njem, in že tri tedne niti ne slutijo več, kje bi utegnil biti.“

„Kaj pa je njegova specijaliteta?“

„Zločini vseh vrst.“

„Tedaj ljubi izpremembo?“

„Vlomi, ponarejanje denarja — in umori —“

Poslednje besede je izgovoril s tako pridušnim glasom, da je Jack nehote trznil z glavo in se ozrl. Ko je spet pogledal strežaju v obraz, ni mogel več premagati jeze.

„Sanford, če boste take uganjali, bom še jaz postal stara baba.“

„Ničesar si ne bi mogel bolj želeti, če bi vas to napotilo, da cdidete iz tangla.“

„Tedaj da pobegnem, Sanford?“

Ves obupan je pogledal strežaj v ponosni Jackov obraz.

„Gospod,“ je rekel potem, „dajte, da vam nekaj povem o njem.“

„Dobro.“

„Ali pomnite, gospod, nekega detektiva Wentwortha, ki ste se z njim seznanili kakih šest let bo tega?“

„Seveda pomnim; bil je specialist za zločinsko psihologijo.“

„Pa tudi znamenit detektiv, gospod. Obiskal vas je in prav dobro se še spominjam vsega, kar vam je govoril.“

„Tudi jaz pomnim. Govorili so o njem, da nikoli ne izgubi sledu. Še to vem, kako sem si želel, da bi tudi jaz imel pri lovu na zveri tako sposobnost.“

„Da, bil je na glasu, da spravi vsakega zločinca, ki mu je za petami, na kolena. To je bilo pred šestimi leti. Zdaj je konec njegovega slovesa.“

„Kako to?“

„Konec za vselej, gospod. Kaka štiri leta utegne biti, kar je Pavijan šel na Angleško, in tedaj se je mister Wentworth odpravil za njim. Sled ga je najprej vodil na Škotsko, potem spet nazaj v Francijo, potlej celo v Egipt. Tam je Wentworthu zmanjkalo sledu — naposled se je vrnil nazaj v London. To je bil njegov prvi neuspeh.“

„Ta Pavijan je tedaj nekaj takega kakor mednarodni lopov, ne?“

„Ves svet je njegovo torišče.“

„Nu, lepo, zdaj pa dalje z vašo historijo o Wentworthu. Do zdaj si še ne morem prav predstavljati, da bi se mu bilo dokončno ponesrečilo, dobiti lopova v roke; neuspeh ni beseda, ki bi bila v njegovem besednjaku.“

„Prav tako ne v Pavijanovem. Kakor sem rekel, Wentworth se je vrnil v London. Dva dni nato so vlomili v njegovo stanovanje, sicer niso ničesar razdejali, toda vse stanovanje je bilo kakor bi ga bil kdo z drobnim glavnikom počesal po vsem, kar je imelo kakšno vrednost.“

„Nemogoče, Sanford! Wentworthova hiša je bila tako zavarovana, da nihče ne bi bil mogel vlomiti vanjo. Sam mi je pripovedoval, kako si je dal napraviti razna mehanična varovala.“

„Za vse druge bi bilo morda res nemogoče, ne pa za Pavijana. In on je bil tisti, ki je izropal stanovanje. Wentworthu je skoro strlo srce. Poklical je vse mogoče poklicne detektive na pomoč in organiziral pravcato vojno. Tri mesece so mu bili za petami. Potlej pa je mister Wentworth priredil večerjo nekim svojim prijateljem iz zunanega ministrstva in njihovim damam. Preden je bil večer okoli, so bili domala vsi žepi gostov izropani.“

„Aha, Pavijan je tedaj podkupil služinčad?“

„Kaj še! On sam je bil tisti večer strežaj.“

„Hudiča!“

Sanfordu se je zjasnil obraz, ko je videl, da njegove besede niso ostale brez učinka.

„Večina zločincev se le neradi temeljito preoblečejo, toda Pavijan je prav tako imeniten igralec kakor zločinec. Bil je v hiši kot novonastavljeni sluga, in potem ko je prebrskal žepu vseh gostov, je pustil mistru Wentworthu listek in izginil.“

„Ubogi Wentworth! In kaj je na to storil?“

„Najpametnejše, kar je mogel.“

„Namreč?“ Jack se je sklonil naprej, da bi čul vsako besedo.

„Opustil je zasledovanje.“

„Hudiča!“ Jack se je z nagubanim čelom spet naslonil nazaj.

„Pomislite vrhu tega, gospod, da je bil mister Wentworth pogumen človek!“

„Eden izmed najbolj neustrašenih ljudi, kar sem jih kdaj srečal — vem.“

„Vrh tega tudi veččak v kriminologiji.“

„Brez dvoma eden izmed največjih.“

„Toda pred Pavijanom je vendarle kapituliral.“

Jack je besno nabral čelo.

„In pri vsem tem,“ je prigovarjaje nadaljeval Sanford, „je bil Wentworth v Londonu na domačih tleh in je imel za seboj vso silo mogočne policijske organizacije.“

„Seveda.“

„In celo v takih razmerah je bil nemočen. Pavijan čisto sam je bil močnejši od vseh drugih skupaj.“

„Kaže.“

„Toda vi, gospod, vi ste celo v njegovem revirju. Tu je on doma. Sleherni kotichek pozna v tanglu. Ni ga skoro človeka, ki ne bi bodi iz strahu bodi zaradi nagrade storil tega, kar mu

ta satan zapove. Ali je v takih razmerah sramota, če zapustite tangle?"

Jack je vstal in začel hoditi gor in dol. „Sramota morda ne," je dejal zamišljeno. „Toda čim delj mi pripovedujete, Sanford, tem globlje me prijema prepričanje, da se moram temu človeku postaviti po robu in pogledati, kaj bo iz tega."

Strežaj je obupno odmahnil z roko.

„Vedeti morate, Sanford, da me draži, če moram zmerom poslušati o vsevednosti tega vtelešenega peklenščka."

„Besede so točne, gospod."

„Rajši ne recite tega, Sanford. Zakaj potem me še bolj zamika, streli to pošast s kremplji in zobmi."

„Samo to mi povejte, gospod, kaj bo iz tega dobrega?"

„Kaj bo iz tega dobrega? Stopim mu nasproti in pomerim svoje sile z njim."

Razprostrl je roke in vrgel glavo nazaj, in v žilah mu je zagorelo nekaj one strasti, ki jo je občutil takrat, ko je stal Gonzalesu nasproti.

„Čutim, kako se mi nabira energija, Sanford. Moram se je kako iznebiti."

V svojem nemiru je stopil h kaminu in se naslonil nanj. Bila je zelo stara hiša „Pri ukročenem merjascu". Pred več rodovi so v njej prebivale imovite rodbine, in čeprav so jo večkrat prezidali in je zdaj služila za nameščenje tujcev, ji je vendar ostalo še nekaj prejšnje krasote.

Tudi ta kamin je bil spomin na tiste čase. Bil je dovolj velik, da bi v odprtini izlahka stal pokonci desetleten otrok, in vse, kar je spadalo zraven, je bilo masivno, trgovec s starino bi dal lepe denarje za vse to železje, in tudi greblja, ki je ležala na tleh, je bila silna stvar iz težkega kovanega železa. Jack je v mislih položil roko na to grebljo in si jo radovedno ogledoval. Bil je tako zatopljen v misli, da je komaj videl, kaj dela, in zdaj je stopil po sobi in se oprl na to mogočno orodje. Tam, kjer se je ost dotaknila tal, so ostali globoki odtiski.

„Vrhu tega," je rekel Jack, vračajoč se z drugega konca sobe, „se je nocoj nekaj zgodilo, zaradi česar mi ni mogoče tangle zapustiti."

Sanford se je malone sesedel.

„Ali mi morete pojasniti, gospod, kaj mislite s tem?"

„Ne. A tudi brez tega, sodim, bi ostal, da se srečam s Pavijanom."

Se pravkar je bil strežaj svojemu gospodu v breznadnem obupu strmel v obraz, tedaj pa je Jack iznenada opazil, kako so njegove oči široko zazijale in se uprle nekam za Jackovim hrbtom, in brezdanja groza je govorila iz njih.

Osemnajsto poglavje

UPOGNJENO ŽELEZO

Isti trenutek se je Jack obrnil, gnan po onem čudnem ščemečem občutku, ki nas posvari pred neznano nevarnostjo, in tedaj je zagledal v vratnem okvirju teman, grd obraz. Izprva ni videl drugega kakor neznosno leskečoče se oči, prostaška usta in brutalno brado, zdelo se je kakor strašen, breztelesen fantom; toda ko je natančneje pogledal, se mu je pogled razjasnil in zapazil je orjaško postavo, mogočen pojav, ki je celo od blizu zbujal vtis strahotne energije. Obraz se je mrko smehljal.

„Zelo bedast sklep," je rekel fantom z globekim glasom, „toda želja vam je izpolnjena."

Vsa vročina se je utrnila iz Jackovega obraza; bilo mu je, kakor bi ga bila zgrabila neka sila za pleča in ga potegnila nazaj; iz dna duše si je zaželel, da bi bil daleč, daleč od tod.

Pavijanov nasmešek se je raztegnil v rezaj.

„In vendar," je rekel, in Jack je zaznal nekaj tujega v njegovem naglasu, „in vendar se mi ne vidite kaj posebno razveseljeni."

Obrnil se je k Sanfordu in Jack je odkril v njegovem profilu prečudno sličnost z egiptskimi kipi, morda onim Amenofisa, ki je dal zgraditi orjaške spomenike pri Luksorju, z velikimi, blizu skupaj stoječimi očmi, brutalnim nosom in skrivnostnim nasmeškom. Tak je bil tudi Pavijanov obraz, in njegova temna polt je še bolj podčrtavala sličnost z okorelo glavo iz granita.

Nemogoče je bilo presoditi, ali je ta človek mlad ali star. Bil je, in nič drugega. In vendar ni mogel Jack odkriti nikake sličnosti med njim in zverjo, ki so ga po njej imenovali. Njegovemu obrazu je manjkalo vsakršnega izraza, bodi človeškega bodi živalskega, kvečjemu si čital na njem nadčloveško zvitost in mrzlost.

Pod njegovim pogledom se je Sanford skrivil kakor suženj pod udarci biča.

„Tebe sem že nekje videl, že na prvi pogled si se mi videl nekam znan,“ je rekel Pavijan. „Ali si me že čisto pozabil, Vaudrain?“

Ko je Sanford začul to ime, ga je groza strčila. Toda ko je senca iztegnila roko po njem, je počasi vstal s stola, kakor bi ga gnala nevidna sila, ki ni bila v njegovih mišicah, in stopil proti vratom z odmerjenimi koraki nalik avtomatu. Čudna groza je prevzela Tigra. Hotel bi bil zakričati in poklicati Sanforda nazaj, zakaj bilo mu je, kakor da vidi pred seboj mesečnika na kraju brezdna. Toda ustnice so mu bile kakor zlepljene.

Zdaj je stal Sanford senci čisto nasproti; njegova roka se je iztegnila in izginila v Pavijanovem prijemu. Začul se je tih bolesten vzrok in Sanford se je zgrudil nazaj na stol. Brezmočno je pritisnil roko na prsa, bila je čisto bela. Jacku je bilo, kakor bi mu bil Pavijan vso kri iztisnil iz prstov; a čudno, njegovega lastnega strahu je pri tem pogledu popolnoma nestalo. To ni bil strah pred telesno nevarnostjo, ki ga je bil izprva odrevenil, nego tista neznana groza, ki te zgrabi v spanju kakor mōra. Zdaj, ko je imel prijemljive dokaze o Pavijanovi eksistenci, ga je minil ves strah. Mirno, kritično si ga je jel ogledovati.

„Le sedita, Sanford,“ je rekel prijazno. „Če vam je v nadlego, mu pa hrbet obrnite.“

Sanford je ta predlog odbil s hlastno kretljivo roko; ni mogel odtrgati svojega srepega pogleda s Pavijanovega obraza.

„In vi,“ je nadaljeval Tiger, „evo vam stola, ki bi utegnil prenesti vašo težo. Ali bi ga hoteli preizkusiti?“

Režaj na Pavijanovem obrazu je ugasnil; za trenutek mu je šinil iz oči besen pogled, potem pa se je spet nasmehnil.

„Veseli me, da niste tak strahopetec kakor vaš prijatelj,“ je menil. „Toda nisem prišel zato, da bi vam govoril vljudnostne fraze.“

„Dobro,“ je prikimal Jack. Bil je čudno svoboden in pokojen. Čutil se je kakor šahist, ki je bil zašel v težaven položaj, a je odločen, poiskati si izhod iz njega... Prižgal si je novo cigareto.

„Ali pušite?“ je vprašal.

„Nikdar.“

„Morda bi pili?“

„Ne.“

„To sem si skoro mislil,“ je odvrnil Jack. „Vi spadate kakor vse kaže med nezmotljive in popolne.“

„Vsekako. Z zanimanjem sem poslušal vaš pogovor z Vaudrainom in sem prišel, da pristavim vašim besedam piko.“

Zanimalo vas bo vedeti, da je to, kar vam je povedal, resnično na las. Do jutri zjutraj morate tangle zapustiti.“

„Zanimivo, a na žalost nemogoče.“

„In kar se tiče dekleta —“

Jack je planil kakor bi ga bilo pičilo. „Kdo ste?“ je vzkliknil. „Hudič?“

„Kar se tiče dekleta,“ je nadaljeval Pavijan in njegov nasmešek se je spačil do ostudnega režaja, „pozabite jo.“

„Zakaj?“

„Ker imam z njo svoje namene.“

„Njena volja je prosta.“

„Nikakor ne; njena volja se mora ravnati po moji.“

„Tiho, tiho, človek. Predaleč greste.“

„In njena volja je, da vas nikoli več ne vidi.“

„Tega ne verjamem.“

„Vprašajte jo.“

Znojne kaplje so pokrile Jackovo čelo.

„Nu, ali pojdete, ali ostanete?“

Jacku je bilo kakor otroku, ki se bori z zrelim možem. Občutek, da stoji nasproti vsevednemu, ga je hromil, v nenadni slabosti so mu omahnile roke in komolci.

„Deset minut vam dam, da se odločite,“ je mrzlo rekel Pavijan.

Jack je od jeze poškratel.

„Prej boste v peklju, preden pojdem od tod!“

„Ali je to vaša poslednja beseda?“

„Poslednja.“

„Tedaj je vaš sklep neomajen? Ne, tega ne verjamem. Čez uro se spet vrnem, da čujem vašo dokončno odločitev. V tem vam nemara moj dobri prijatelj Vaudrain našteje še več razlogov, zakaj bi bilo za vas bolje, da greste, in tudi jaz vam nekaj pokažem, o čemer utegnete premišljati, dokler se ne vrnem.“

Ali ste bolni?

Prva pomoč pri omedlelici

Pri omedlelem človeku, ki mu obraz in ustnice po-
blede, je prva pomoč v tem, da ga vodoravno zlekneš,
če le mogoče tako, da ima glavo niže (zaradi lažjega
dotoka krvi), odpreš vse tiste dele obleke, ki ga tesne
(ovratnik, pas itd.) in poskrbiš kar najbolj za dohod
svežega zraka (odpri okna!). Šele nato pride obilvanje
z mrzlo vodo, drgnjenje s kolinsko vodo, kisom ali
francoskim žganjem (ne v oči!), eventualno tudi z vo-
njavo soljo, salmijakom in podobno. Vino, konjak,
črna kava in čaj pridejo na vrsto šele tedaj, ko se je
pacient že zavedel, drugače se lahko še zaduši. Naj-
bolje pa je, da čim prej pokličesh zdravnika, zakaj
omedlevica utegne biti časih nevarna.

Za bolne zobe

Ze stoletja uče izkustva, da imajo ljudje, ki jedo
mного svežega sadja, najbolj zdrave in najlepše zobe.
Vsi južnjaki, ki mnogo sadja jedo, imajo dobre zobe.
Pri žvečenju prodre sadna kislina v vse kotičke zobovja
in uniči bakterije, ki se razvijajo iz ostankov jedi in bi
sicer pričeli gniti. Tedaj razlog več za čim večje uživa-
vanje sadja.

Telesna teža in dolgost življenja

Zelo zanimiva in poučna izkustva o medsebojni od-
visnosti med telesno težo in dolgostjo življenja je ob-
javila živlienska zavarovalnica Metropolitan v New
Yorku, ki je ugotovila, da je tem manj upanja za dolgo
življenje, čim več tehta človek nad normalo. Le v mla-
dosti je malenkosten presežek ugoden. Zato pa je takoj
po petintridesetem letu vsak presežek škodljiv. Pri maj-
hnih ljudeh v starosti 40 do 44 let pomeni že 20%ni
presežek povečanje umrljivosti. Narobe pa je manjša
teža ugodna, razen v mladosti pri vitkih ljudeh.

Tudi to iz prakse vzeto izkustvo tedaj uči, da je
vitkost ugoden znak dolgega življenja, in potrjuje staro

S temi besedami je vzdignil grebljo in jo
prijel z obema rokama. Izprva Jack ni razumel,
kaj naj to pomeni, dokler ni videl, da je Pavi-
jan sunil z rameni. Njegov suknjič se je napel,
velika postava se je zdajci zazdela tršata in je-
drena, njegov smehljajoči se obraz se je pre-
tvoril v brezoblično spako. In potlej se je za-
čela greblja upogibati, počasi, stalno, ne sunko-
vito, nego z obvladanim naporom. Konca sta
se približala drug drugemu, železo je zahre-
ščalo in počilo ko kristal pod strašnim pri-
tiskom.

„Tole,“ je rekel velikan, „vam morda po-
more, da se laže odločite.“

dejstvo, da večina ljudi preveč je in se torej preveč
rede.

Spodaj prinašamo razpredelnico normalne telesne
teže za moške in ženske. Toda ta razpredelnica velja
samo za starost pred tridesetim letom. V poznejših le-
tih je normalna teža znatno večja, ker postanejo kosti
močnejše in se nabere še plast toščice (ki pa je tudi po-
trebna). Vrhu tega je teža različna pri raznih pleme-
nih in celo v raznih poklicih. Zato je treba to razpre-
delnico vzeti bolj akademično. Prinašamo jo vkljub
temu, poudarimo pa še enkrat, da velja samo do sta-
rosti kvečjemu 30 let.

Velikost	Normalna teža	
	moški	ženske
1.46 m		43½ kg
1.48 „		45½ „
1.50 „		46¼ „
1.52 „		47½ „
1.54 „		49¼ „
1.56 „	55¼ kg	50¼ „
1.58 „	57¼ „	52¼ „
1.60 „	60¼ „	55¼ „
1.62 „	62¼ „	57¼ „
1.64 „	63¼ „	59¼ „
1.66 „	65 „	62¼ „
1.68 „	66 „	63¼ „
1.70 „	67 „	66¼ „
1.72 „	69¼ „	70¼ „
1.74 „	72 „	74¼ „
1.76 „	74¼ „	
1.78 „	76¼ „	
1.80 „	78¼ „	
1.82 „	80 „	
1.84 „	81¼ „	

To so seveda samo povprečni podatki, ki dopuščajo
mного izjem. Zato bi bilo krivo hoteti za vsako ceno
svojo težo prilagoditi tem povprečnim številkam.

Vsekako pa tudi te številke potrjujejo dejstvo, da
je ne pretirana vitkost ugodna in daljša življenje.

Proč z nožem!

V Nemčiji so začeli operirati z visokofrekvenčnimi
električnimi aparati.

Roda Roda:

Vožnja v zdravilišče

Povem vam istorijo natanko tako, kakor mi jo je prizadeti, Golden sam, povedal: Prvega razreda gimnazije ni izdelal, ali kakor se temu drugače pravi, pal je.

Sploh takratne razmere pri Goldnovih. Vse prej ko prijazne: oče, nameščen v tovarni, zgaran, razdražljiv, srčna nevroza; mati v postelji s trganjem v udih; zaroka starejše hčerke po vodi; mlajša si je bila vtepla v glavo fotografa — o tem pa roditelja nista hotela nič slišati.

Oče Golden mora v zdravilišče, zdravnik nujno zahteva. Kdo naj bolnega moža spremi — mati ne more, hčerki pa se z vsemi štirimi upirata? Nu, kdo drugi kakor oni, ki ima ta trenutek najmanjšo besedo v rodbini: Oskar, padli prvošolec.

Prav nič prijetna vožnja to — z neprestano nergajočim očetom, ki mu, da ga ne razburiš, za božjo voljo ne smeš oporekati.

In stari gospod začne:

„Tako lahek razred, pa ne izdelati, tako lahek razred! Kornelij Nepos — Cezar ali Ksenofon — kaj vem? — taka igrača! Jaz sem bil prvi v prvem razredu, prav prvi. Toda jaz sem se tudi učil, dečko moj!

Stric Vilibald je doktor prava, deželnosodni svetnik, predsednik razsodišča trgovskih nameščencev — jutri bo predsednik, mogoče minister. Seveda, znamk ni nikoli zbiral in tudi ne gramofonskih plošč — učil se je, učil!

Stric Dräsicke je bil izrazito netaleantiran učenec. Toda priden je bil. Sicer res ni poznal vseh avtomobilskih znamk in tudi novih šlagarjev ni žvižgal — zato pa je vedel vse letnice nemških cesarjev in nepravilne glagole je spreagal kakor slavček — zato pa je tudi danes imovit veletrgovec in nadzorni svetnik v treh petrolejskih tvrdkah — seveda, učil se je, učil.“

— — V tem vedrem tonu je šlo tja do Dunaja.

Na Dunaju pa so takrat ravno imeli procesijo Sv. Rešnjega Telesa.

In v sprevodu so peljali v prekrasnem četverovprežnem vozu cesarja Franca Jožefa I.

Stari gospod Golden je pokazal s prstom na ves ta sijaj:

„Vidiš, Oskar? Tako je, če se človek uči!“

Najmanjše nemško mestece je Hauenstein, okraj Waldshut na Badenskem. Šteje 32 hiš vseh dve gostilni in rotovž (enonadstropna hiša z dvema oknoma), mimo tega še cerkev. Mestna občina hauensteinska ima po zadnjem štetju 205 ljudi, nekoč pa je bil Hauenstein glavno mesto deželice s 30.000 prebivalci.

Najmlajše nemško velemesto je Essen. Še pred sto leti (1830) je bilo nezatno mestece s 457 prebivalci, leta 1930 pa jih ima že 643.000.

Največ sladkorja porabijo v Avstraliji: povprečno 54 kg na glavo. Za njo pridejo ameriške Združene države (53 kg), Anglija (46), Švica (42), Holandska (32), Nemčija (26), Francija (24), Rusija (9) in Kitajska (2 kg na osebo).

Belgijski komponist van Hove de Saint Pol je dirigiral svojo lastno pogrebno muziko. Ko je žalobno koračnico dodirigiral do poslednje note, se je mrtev zgrudil na tla.

V Massachusettsu v Združenih državah v 17. stoletju moški niso smeli nositi volnenih, svilenih in platenih oblek.

Avstralski črniec razloči avstralsko čebelo, ki ni večja od muhe, še v višini šestnajst metrov.

V kubičnem centimetru sobnega zraka je okoli 5.4 milijona delcev prahu, na prostem pa 2 milijona. Na prostem vdihamo tedaj na dan 23 bilijonov prašnih delcev, v sobi pa celo 62 bilijonov.

V Los Angelesu živi mož, ki se ponaša s tem, da ima najdaljše ime na svetu. Ime mu je namreč:

Lleieusszuieusszesses Willihimimizisteizzii Hurrizisteizzii

Vroča voda hitreje zmrzne od mrzle.

Kdor...

„Kdor hoče jabolka obirati, ne sme trgati cvetnih vejic!“ je rekla jablana.

„Kdor dovolj dolgo stiska, dobi zmerom še kako kapljico!“ je rekla citrona.

„Kdor ljubi duh vijolice, se me mora ogniti v velikem loku!“ je reklo gnojščice.

„Kdor hoče sladko jederce, se ne sme ustrašiti lupine!“ je rekel oreh.

„Kdor hoče uživati razgled, se ne sme bati plezanja!“ je rekla gora.

„Kdor reče na vse da in amen, naj nosi posledice!“ je rekla nevesta — in vzela neljubljenega moža.

Smada.

Kuhinja in dom

Sladkani praženec (pečenjak)

Potrebščine: 14 dkg moke, $\frac{1}{4}$ l mleka, 2 rumenjaka, nekaj soli, 4 dkg sladkornega prahu, $\frac{1}{2}$ zavojčka Dr. Oetker-jevega pecilnega praška, sneg iz 2 beljakov, 4 dkg rozin, 7 dkg surovega masla.

Priprava: Pomešaj v skledi moko z mlekom, rumenjaka in soljo. Nato vmešaj sladkorni prah, pecilni prašek, sneg in rozine. Razpusti v kaseroli surovo maslo, vlij vanj testo, ga postavi v pečico in ga peci tako dolgo, da postane zlatorumeno; nato ga razreži z lopatico v večje kose in potresi s sladkorjem.

Snežne kepe

Potrebščine: 7 dkg surovega masla, $\frac{1}{8}$ l sladke smetane, 3 rumenjaki, 1 dkg sladkorja, 1 žlica ruma, nekaj soli, 15 dkg Dr. Oetker-jevega Gustin-a in 10 dkg pšenične moke, 1 nožna konica Dr. Oetker-jevega vanilinovega sladkorja.

Priprava: Iz zgoraj navedenega napravi na deski testo. To razvaljaj do debelosti nožnega hrta in nato izreži s koleščkom (približno 10 cm velike) četverkotnike. V teh četverkotnikih izreži 1 cm široke pramenčke, tako da ostane gori in spodaj približno 2 cm širok nenarezan rob. Sedaj naberi te pramenčke na kuhljn držaj, tako da je izmenoma eden pramenček na njem, eden pod njim. Tako nabrane četverkotnike položi v vrelo mast, jih v njej speci, da postanejo zlatorumeni, nato položi na svilen papir, da ne obdrže okusa po masti, ter potrosi, dokler so še vroči, s sladkorjem.

Sirova hrana

Sirova hrana je dobra za marsikako bolezen. V takih primerih se je treba strogo ravnati po zdravniških navodilih. A tudi za zdrave ljudi je dostikrat ze izpremembo dobro kaj sirovega.

Zelnata salata s paradižniki. Zelnato glavo zelo drobno razrežeš, malo soliš, pokriješ s krožnikom in tako obteženo pustiš nekaj ur. Potlej naliješ olivnega olja z nekaj medu in citronove kisline, streseš v stekleno skledo, potreseš s sesekljanim zelenim peteršiljem, ob strani pa obložiš z razpolovljenimi, z majonezo polnjenimi paradižniki.

Redilnost jajc

Kot hrana služijo domala samo kokošja jajca, redkeje golobja, gosja ali račja jajca. Redilnost jajc je v množini njihovih beljakovin in tolišče. V rumenjaku sta razen beljakovin še tolišča in fosfor, barva pa izvira iz posebnega barvila. Tudi ribja jajca so zelo redilna, tako

Zaradi preobilice drugega gradiva smo morali tudi danes izpustiti »Najstrašnejši trenutek«. Prosimo cenjene čitatelje oprostjenja; zamudo bomo skušali čim prej popraviti.

na primer kavijar (jesetrova jajca). Toda zaradi visoke cene kavijar ni kaj razširjen. Sirova in mehko kuhana jajca so lahko prebavljiva. Jajčna jed ali jajčna omeleta je zaradi dodatka masti redilnejša, a težje prebavljiva. Jajca se zlasti poleti naglo pokvarijo. Uživanje pokvarjenih jajc povzroči hude želodčne in črevesne bolezni. Taka jajca spoznamo po tem, da so upadla, da klopočejo, če jih stremo, pred vsem pa po tem, da imajo silno neprijeten duh. Da jajca dolgo ohranimo, jih vlagamo.

Jajčni konjak kot osvežilo

To preizkušeno krepilo za oslabele ljudi — zdravniki ga priporočajo tudi onim, ki boleajo za sladkorno boleznijo — si pripraviš takole: pol litra neposnetega mleka (še bolje smetane) skuhaš s paličico vanilje, precediš in postaviš na stran. 4 rumenjake tepeš 30 minut, potem dodaš sladkorja ali pa — če naj bo konjak za sladkornega bolnika — 4 do 5 tablet saharina. Le-to tepeš še pet minut, potem zliješ v mleko in vse skupaj na ognju tako dolgo tepeš, da začne kipeti. Zavreti pa ne sme. Takoj nato vzameš z ognja in postaviš v posodo z mrzlo vodo, kjer tepeš zmes neprestano vse dotlej, dokler se ne ohladi, pri čemer vodo večkrat premenjaš. Naposled primešaš četrto litra vinskega cveta, zliješ jajčni konjak v čisto steklenico, ki jo dobro zamašiš in shraniš na hladnem in suhem kraju. Po gornjem receptu dobiš $\frac{3}{4}$ litra jajčnega konjaka. Kot krepilno sredstvo ga vzemi trikrat do štirikrat na dan, a vselej samo po čajno žličico. To sredstvo je priporočljivo tudi za duhovne delavce, kadar so utrujeni. Posveži takoj in je docela neškodljivo.

Kako obežiš staro slonovo kost

Skoro v vsaki hiši najdemo kak predmet iz slonove kosti. Tekom let postane slonovina rumena in izgubi blesk. Ta nedostatek lahko odpravimo, ako umijemo slonokoščeni predmet v terpentinovem olju in ga postavimo mokrega na sonce. Slonokoščene predmete, ki jih mnogokrat uporabljamo, očistimo z mešanico citronove kisline in soli.

Kaj mi pisava

Za analize, objavljene v listu, je treba naprej poslati 20 Din; pisec naj navede šifro, pod katero naj bo analiza priobčena. Za večjo, podrobnejšo analizo je pristojbina 50 Din. Kdor želi pismen odgovor, naj priloži znamko.

Jack. Slabo harmonirate z okolico. Vaša rezervirana in zelo občutljiva narava stremi za tem, da čim bolj prikrije prirojeno vam dobrohotnost in priljudnost, ker se boji izrabljanja. Iz vaše pisave diha velika bojazen, ki mogoče korenini v vaši vzgoji in ki vas neprestano ovira v svobodnem razmahu duševnih sil. Zeleli bi si ustvariti čisto samosvojo življensko pot, a vaša neodločnost vas vselej prisili, da se ravnate po volji drugih.

KARLOBETA KINO

Elitni Kino Matica

Tel. 21-24

EDINI ZVOČNI KINO V LJUBLJANI

Tauberjev zvočni film NE VERUJEM VEČ NOBENI ZENSKI. — Ramon Novarro kot ljubavnik, športnik in drzen letalec v zvočnem filmu *LETEČE BRODOVJE.* — Buster Keaton v zvočnem filmu smeja in sijajne zabave *24-KARATNA NEVESTA.*

Kino Ideal

POLKOVA HČI. Sijajna burka. V gl. vlogi *Betty Balfour.* — *EROTIKON.* Prvi veliki film naše rojakinje *Ite Rine.*

Kino Ljubljanski Dvor

Telefon 27-30

Predvaja ob najnižjih ljudskih cenah 2.—, 4.—, 6.— in 8.— Din reprize najboljših filmov!

Senzacionalni film *OPOROKA JE IZGINILA.* Carlo Aldini v gl. vlogi. — Veliki ruski film po sloviti baladi *VOLGA, VOLGA...* H. A. Schlettov kot Stenjka Razin. — Film ljubezni in flirta *POROČNIK NI VISOČANSTVA.* V gl. vlogi *Svetislav Petrovič.* — Film ljubezni in razočaranja vsega posvetnega življenja *SESTRA MARIJA.* — Kulturni film ZKD.: *SLON NURI.*

Za birmo:

ure, zlatnine in srebrnine popust 15%.

I. Pakiž

Pred škofljo

SEDAJ JE ČAS

ZA TRAJNO ONDULIRANJE!

Vsa v to stroko spadajoča dela izvrši hitro, trpežno in po zmerni ceni — pravi damski

ČESALNI SALON »OLGA«
Ljubljana VII — Medvedova cesta 23

„PLANINKA“ zdravilni čaj

iz najboljših zdravilnih zelišč, čisti in prenavlja kri in učinkuje izborno pri slabi prebavi želodca, zaprtju telesa, napenjanju, nerednem delovanju črev, hemoroidih (zlati žili), poapnenju žil, izpuščajih in žolčnem kamnu. Preprečuje kislino in zbuja tek. Pravi „Planinka“ čaj je zaprt in plombiran in ima napis:

Lekarna Mr. Ph. L. Bahovec, Ljubljana

6

ter stane zavojček 20 Din

Blagovna znamka

„Svetla glava“

se je obnesla. — Med tisoči znamk, ki se priglajajo vsako leto, pač pa ni nobena postala znana kakor ta. Radi pozornosti, ki jo vzbuja slika, in radi globokega svojega pomena je postal znak nepozaben.

„Znamka Oetker“ jamči za najboljšo kvaliteto po najnižjih cenah in radi tega načela so

Dr. Oetker-jev pecilni prašek
Dr. Oetker-jev vanilinov prašek
Dr. Oetker-jev prašek za pudinge itd.

tako močno razširjeni.

Letno se proda mnogo milijonov zavojčkov, ki pomagajo „prosvitljenim“ gospodinjam postaviti v kratkem času na mizo tečne jedi. Marsikatera ura se je prihranila, mnoge nevolje radi slabega kipevanja močnikov je izostalo.

Otroci se veselijo, če speče mati Oetkerjev šartelj, in v otroški sobi ni ničesar boljšega, nego je Oetker-jev puding s svežim ali vkuhanim sadjem ali s sadnim sokom.

Pri nakupu pozor na to, da se dobe pristni Dr. Oetker-jevi izdelki, ker se često ponujajo manj vredni posnetki.

Dr. Oetker-jev vanilinov sladkor je najboljša začimba

za mlečne in močnate jedi, pudinge in spenjeno smetano, kakao in čaj, šartlje, torte in pecivo, jajčni konjak.

Zavojček odgovarja dvema ali trem strokom dobre vanilije.

Ako se pomeša ½ zavojčka Dr. Oetker-jevega izbranega vanilinovega sladkorja z 1 kg finega sladkorja in se dasta 1 do 2 jajčni žlici te mešanice v skodelico čaja, tedaj se dobi aromatična, okusna pijača.

Dr. Oetker-jevi recepti za kuhinjo in hišo

prinašajo izbiro izvrstnih predpisov za pripravo enostavnih, boljih, finih in najfinejših močnatih jedi, šartljev, peciva, tort itd.

Za vsako obitelj so največje važnosti, ker najdejo po njih sestavljena jedila radi svoje enostavne priprave, svojega odličnega okusa in svoje lahke prebavljivosti povsod in vedno pohvalo gospodinji — tudi onih, ki stavijo večje zahteve — in ker je, kakor je pokazala izkušnja, vsako ponesrečenje tudi pri začetnicah izključeno.

Oetker-jevo knjigo dobite zastonj pri Vašem trgovcu: ako ne, pišite naravnost na tovarno

DR. OETKER, MARIBOR.

81